

243. Ó, könyörgést meghallgató

Vad Péter Zsigmond

1. Ó, kö - nyör - gést meg - hall - ga - tó, É - des A - tya, min - den - ha - tó, Ha lel - kem hoz - zád e - mel - ke - dik,

4
És a buz - gó - ság szár - nya - in, E - lőd - be ér - vén, re - mény - ke - dik:
A - ja - kim ó - haj - tá - sa - in,

6
Ér - zem, hogy az ö - rök é - let Már e föl - dön az e - nyém lett.

2. Ha templomban megjelenek, Ahol összesereglenek Felséges neved imádói:
Velük együtt fohászkodva :/: Úgy tetszik, mintha vigadva Ott volnék, hol a menny lakói
A te királyi székednek Előtte letelepednek.

3. Te, ki a szív mozdulásit, Mint a vizeknek folyásit, Szabadon hajtod ide s tova,
Neveld ezt az érzést bennem, :/: És taníts jól könyörögenem; Majd egyszer pedig, Mennyek Ura,
Vigy be az egek egébe, Imádásod szent helyébe.

